

Sygn. akt II KO 59/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński (przewodniczący)

SSN Włodzimierz Wróbel

SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)

w sprawie **Ł. K.**

oskarżonego o czyn z art. 248 § 1 d kk i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 września 2014 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w Ł.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi na podstawie art. 37 kpk

p o s t a n o w i ł:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R.

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w J. w dniu 12 kwietnia 2012 r. wpłynął akt oskarżenia przeciwko Ł. K., ur. 18 kwietnia 1925 r., o czyny z art. 248 § 1 d.k.k. i inne. Oskarżony wówczas mieszkał w Ł. i pozostawał pod opieką córki. Proces oskarżonego przed sądem miejscowo właściwym nie mógł się rozpocząć wobec – potwierdzonego opiniami biegłych – stanu jego zdrowia. W dniu 28 czerwca 2013 r. Sad Rejonowy w J. dopuścił dowód z kompleksowej opinii Zakładu Medycyny Sądowej w Ł. W opinii tej biegli stwierdzili, że oskarżony z uwagi na stwierdzone schorzenia i wiek nie może uczestniczyć w procesie prowadzonym przez Sąd Rejonowy w J., ale równocześnie podali, iż może brać udział w postępowaniu

sądowym przed Sądem Rejonowym położonym w obszarze właściwości Sądu Okręgowego w Ł.

W oparciu o wnioski tej opinii Sąd Rejonowy w J. wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy Ł. K., w trybie art. 37 k.p.k., innemu równorzędnemu sądowi. Postanowieniem z dnia 29 października 2013 r., sygn. akt IV KO 84/13, Sąd Najwyższy wniosek ten uwzględnił i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ł.

Po przekazaniu sprawy do tego sądu, były wielokrotnie wyznaczane terminy rozprawy na które oskarżony, z uwagi na stan zdrowia, się nie stawiał. Były też trudności z doręczeniem mu wezwań na rozprawę i na badania przez biegłych. W oparciu o informacje Policji ustalono, że oskarżony w dniu 27 marca 2014 r został zabrany z mieszkania w Ł., gdzie czasowo przebywał, i zamieszkał w miejscu swojego stałego zamieszkania tj. w R. (k. 1029, 1058). W dniu 27 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy w Ł. wydał postanowienie, którym zmienił zastosowany wobec oskarżonego środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji w ten sposób, że nałożył na oskarżonego zakaz opuszczenia miejsca pobytu w R., zamiast w Ł. Wcześniej w dniu 18 czerwca 2014 r. Sąd ten dopuścił dowód z opinii biegłego W. S. z listy biegłych Sądu Okręgowego w R. celem wypowiedzenia się czy oskarżony może obecnie uczestniczyć w rozprawie.

Biegły sporządził opinię w dniu 24 czerwca 2014 r i stwierdził w niej, iż z uwagi na liczne choroby (m.in. przewlekła białaczka limfatyczna, miażdżycę uogólnioną z otępieniem starczym, niewydolność krążenia, choroba Parkinsona) oskarżony nie może brać udziału w czynnościach procesowych w Ł., a stan jego zdrowia nie pozwala też na zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie na czynności procesowe. Równocześnie biegły zaopiniował, że oskarżony może brać udział w czynnościach procesowych w R., z tym., że czynności te powinny być przeprowadzone pomiędzy godziną 9 a 12, po spożyciu przez niego leków i każdorazowo nie powinny przekraczać 2 godzin.

Mając tą opinię na względzie Sąd Rejonowy w Ł. postanowieniem z dnia 22 lipca 2014 r. wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy oskarżonego do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi, w trybie art. 37 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W stwierdzonych w sprawie okolicznościach (szczegółowo przedstawionych powyżej) – przedmiotowy wniosek zasługuje na uwzględnienie.

W świetle treści aktualnej opinii o stanie zdrowia oskarżonego (co do której brak jest podstaw by podważać jej rzetelność) oczywiste jest, iż obecnie jego sprawa może być prowadzona (i to tylko w określonych warunkach) wyłącznie w Sądzie Rejonowym w R. – właściwym dla jego miejsca zamieszkania.

Nie ulega wątpliwości, iż w utrwalonym orzecznictwie (na które także powołuje się wnioskujący Sąd) Sąd Najwyższy przyjmuje, że korzystanie z właściwości delegacyjnej sądu na podstawie art. 37 k.p.k. dotyczy także sytuacji w której – z uwagi na ustalone okoliczności związane ze stanem zdrowia oskarżonego – przeprowadzenie procesu i osądzenie jego sprawy nie jest w ogóle możliwe bez skorzystania z przewidzianej w tym przepisie instytucji procesowej.

Tak jest w rozpatrywanym przypadku.

Stwierdzona niemożliwość stawiennictwa oskarżonego na rozprawie przed wnioskującym Sądem, a zarazem potwierdzona możliwość jego uczestniczenia w procesie prowadzonym w Sądzie usytuowanym w miejscu jego zamieszkania (tj. Sądzie Rejonowym w R.), powoduje, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga by sprawę oskarżonego przekazać do rozpoznania temu ostatniemu Sądowi. Tylko ten Sąd obecnie może ją bowiem – wobec stwierdzonego stanu zdrowia oskarżonego - jeszcze rozpoznać.

Z tych to względów należało postanowić jak wyżej.